No. 1646 Zaterdag 17 Juli 1915. 32ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
Waterkant No 4, Overzijde.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

DE OORLOG.

Aller oogen zijn gevestigd op Noord-Amerika.

President WILSON heeft met ongeduld het antwoord van Duitschland op zijn Nota afgewacht, en ook blijk gegeven van dit ongeduld door te laten vragen, of dit antwoord nog haast niet kwam.

Bij het verzenden van zijn Nota heeft hij een zijner beste vrienden, MR. BRYAN, opgeofferd, daar deze verklaarde niet langer Staatssecretaris te zullen blijven, als die Nota verzonden werd, want dat hij vóór alles een oorlog tusschen Amerika en Duitschland wilde vermijden.

President WILSON heeft zijn Nota toch verzonden, ondanks den fellen tegenstand van zijn Secretaris, die in afwijkende meening volstrekt niet alleen stond.

Duitschland heeft lang op een antwoord laten wachten.

Uit de Duitsche Bladen vernemen wij, dat dit antwoord zeer omzichtig werd opgesteld. Vier teksten werden aan den Rijksdag ter goedkeuring voorgelegd. Met zeer veel politiek beleid werd uit die vier teksten een antwoord samengesteld.

Nu Duitschlands antwoord te Washington inkwam, was President WILSON niet thuis, zoodat geen der leden van het Kabinet het waagde ook maar iets over den inhoud uit te laten. De nieuwe Secretaris van Staat, Mr. LANSING, vond het niet noodig President WILSON te gaan opzoeken, maar zal zelf, onafhankelijk van den President een antwoord opstellen, om dat dan later met het antwoord van den President te vergelijken.

Dat geheimzinnig gedoe, dat lange talmen met openbaarmaking, waar men anders zoo vlug mee is, spelt niet veel goeds.

Zullen de Staalkoningen, de grootmachten van Noord Amerika, zegevieren, en zal President WILSON geen dollar later vallen van de enorme winsten, die er in Amerika gemaakt worden door de leverantie van oorlogsbenoodigdheden?

Want dat is natuurlijk de spil waar alles om draait.

Zoodra Amerika geen passagiersschepen, bevracht met munitie of oorlogsmateriaal, zullen die schepen vrij uitgaan en geen gevaar loopen door Duitsche onderzeeërs getorpedeerd te worden.

Maar zoolang niet strijdende mannen, vrouwen en kinderen munitietoevoer moeten dekken, zullen de Duitschers op die schepen azen en ze trachten onschadelijk te maken.

De toestand is uiterst gespannen, de toekomst blijft donker. Hoe zal het antwoord van WILSON luiden en wat er het gevolg van zijn?

Ook de groote samenkomst te Calais van Engelsche en Fransche autoriteiten wijst op iets bizonders.

Over geheel het Wester-front was de actie buitengewoon hevig, maar bracht weinig verandering in de hoofdlijn.

De Russen houden de Duitschers nog altijd druk bezig in het Oosten en verhinderen op deze wijze, dat zij hulp bieden in het Westen. De Italianen roeren zich ook geducht.

Het groote nieuws moet echter nog komen.

Voor den Vrede.

De Nederlandsche Regeering en De Paus.

In de historische zitting van Donderdag 10 Juni sprak in de Tweede Kamer der Staten-Generaal de Heer Loudon, Minister van Buitenlandsche Zaken: Mijnheer de Voorzitter! Het kan wel niet anders, of eenigen der leden die gisteren hun stem hebben doen hooren, zullen eetwat teleurgesteld zijn over het antwoord dat zij heden van mij zullen ontvangen.

Het is nu eenmaal het lot van een Minister van Buitenlandsche Zaken, dat hij in tijden van groote internationale spanning, tijden waarin een weetgierig publiek en, ik mag het zeggen, ook een weetgierige Kamer, juist zoo gaarne uit zijn mond allerlei belangwekkende mededeelingen zouden vernemen, nog meer dan anders moet zwijgen.

Ik zal, zooals ik ook in de Memorie van Antwoord heb gezegd, in geen internationaal-politiek debat kunnen treden; ik zal dus op veel, dat door de verschillende sprekers te berde gebracht is, het antwoord schuldig moeten blijven.

Toch is de quaestie waar het om gaat een zeer eenvoudige en het is mij bijzonder aangenaam, dat ik na de breedvoerige debatten van gisteren de zaak tot haar natuurlijke en juiste afmetingen kan terugbrengen en haar kan ontdoen van het eenigszins dramatisch weefsel dat zich gaandeweg daaromheen gesponnen heeft.

Wat toch is de zaak?

De Regeering had vernomen, — het was in de maand Mei — dat er aan het Vaticaan niet alleen een geneigdheid tot vrede bestond, gelijk gisteren door een der sprekers gezegd werd, maar dat een bepaalde, zij het ook nog embryonische vredesactie gaande was. Getrouw aan haar tradities van de laatste jaren, wenschte de Regeering aan die actie deel te nemen. Zij liet zich daarbij geenszins leiden door de overweging, dat het Vaticaan is een machtig kerkelijk centrum, of dat het, gelijk de geachte afgevaardigde uit Goes gisteren opmerkte, zijn unieke internationale positie ontleent aan de geschiedkundige ontwikkeling van 19 eeuwen; de Regeering liet zich niet in met de vraag of de Paus souvereine macht bezit dan wel slechts de attributen van een souvereine macht; zij zag alleen vóór zich, dat van het Vaticaan uitgaat een onmiskenbare en wijdvertakte invloed, een invloed, die waarschijnlijk krachtig kan werken in de richting van herstel van den vrede. De Regeering wenschte, zooals ik reeds zeide, aan die vredesactie deel te nemen. Zij sloeg daarvoor 't oog op een persoon, die — hier leg ik den nadruk op — haar volle vertrouwen geniet, een persoon, die door zijn positie en door zijn bekendheid met het Vaticaan meer dan iemand anders in den lande de aangewezene was, om een dergelijke opdracht uit te voeren. De Regeering gaf hem te kennen, dat zij wenschte een samenwerken met het Vaticaan, maar dit alleen wilde, wanneer zij zich rekenschap kon geven, dat er een werkelijke vredesactie van het Vaticaan uitging. Dr. Nolens is dus naar Rome gegaan met de opdracht, zich op de hoogte te stellen van hetgeen daar gaande was en om, indien datgene, wat de Regeering reeds meende, bewaarheid werd, te kennen te geven, dat de Regeering samenwerking voor het beoogde vredesdoel wenschte. Het resultaat van de opdracht aan dr. Nolens is gebleken uit den brief, dien ik kort voor zijn terugkeer uit Rome van den kardinaal-staatssecretaris heb ontvangen. In dien brief werd mij te kennen gegeven, dat volgens het oordeel van het Vaticaan de beste wijze om voor het beoogde vredesdoel samen te werken zou bestaan in het afvaardigen door Nederland van een officieel vertegenwoordiger. De Regeering besloot tot de benoeming. Zij wenschte daarbij — en ik wijs hierop in het bijzonder den geachten afgevaardigde uit Leeuwarden — zich op geen wijze te binden; — zij bleef volkomen onafhankelijk, behield een zelfstandig oordeel en blijft vrij zelfstandig te handelen, gelijk zij sedert 't begin van den oorlog steeds zelfstandig heeft gehandeld en ook in alle opzichten tegenover het buitenland zal blijven handelen.

De Regeering wilde ondanks haar constitutioneele bevoegdheid — de heer van Idsinga zou zeggen ondanks haar constitutioneelen plicht — vooraf het oordeel van de Kamer ten deze kennen. Zij deed dit met veel spoed, om twee redenen. In de eerste plaats, omdat gelijk ieder wel begrijpen kan, het voor het beoogde doel, de bevordering van samenwerking, wenschelijk was onmiddellijk woorden in daden om te zetten; in de tweede plaats, en dit is een zeer gewichtige reden, omdat zij inzag, dat de openbare behandeling van een dergelijk onderwerp moet plaats hebben op een oogenblik, waarop nog absoluut geen quaestie is van eenige uitgedrukte neiging tot vredesluiten, van welke oorlogvoerende zijde ook. Indien een dergelijke neiging tot vredesluiting reeds merkbaar was bij een van de partijen, spreekt het vanzelf, dat een neutrale Regeering, die trachten zou in den door mij aangegeven zin te werken, aan de tegenpartij die den vrede nog niet wenscht, den schijn zou geven van te handelen in het belang van, een dienst te willen bewijzen aan de eerstgenoemde partij, en dit moet vermeden worden.

Met leedwezen moet ik zeggen, dat een enkel Nederlandsch blad niet geschroomd heeft te zinspelen op de mogelijkheid van een reeds bestaande pressie van een der oorlogvoerende partijen bij de Regeering, toen zij besloot om een missie bij het Vaticaan in te stellen. In woord en beeld werd dit te kennen gegeven. Ik zal aan de Vergadering wel niet de verzekering behoeven te geven, dat nimmer de gedachte aan een zoo onneutrale handelwijze bij de Regeering is opgekomen en dat nooit van welke zijde ook, iets in den geest van pressie zelf is beproefd.

Wij behoeven ons geen illusie te maken, van herstel van den vrede is voor langen tijd nog geen sprake, maar zeker is het, dat die vrede eens komen moet. Daarom wil de Regeering geruimen tijd van te voren te bevoegder plaatse oplettend zijn en werkzaam, daargelaten of zij besluiten zou onmiddellijk dan wel eerst over eenigen tijd een vertegenwoordiger derwaarts te zenden.

U ziet het, Mijnheer de Voorzitter, de zaak is zeer eenvoudig. Toch spreekt men in den lande van gestoorden Godsvrede, van dreigend gevaar voor het politiek bestand, ja zelfs van gevaar voor de nationale eenheid. Ik laat het aan den tijdelijken Voorzitter van den Ministerraad over nader daarop in te gaan. Toch kan ik niet nalaten te zeggen, dat ik voor mij geloof, dat de nationale eenheid op te hechte grondslagen rust om in gevaar gebracht te worden door dergelijke denkbeelden in het brein van enkelen opgekomen. Ik geloof ook, dat van een bedreiging van den Godsvrede geen sprake kan zijn. Die Godsvrede zou al zeer oppervlakkig moeten zijn, wanneer hij door een van alle godsdienstige en nationaal-politieke overwegingen vrijen maatregel bedreigd werd.

Ik zal niet ontkennen, dat er een zekere ontroering in den lande is, maar geloof, dat die ontroering tot zeer enkele kringen beperkt is en zij, wat psychologisch verklaarbaar is, geheel te goeder trouw overdreven wordt door personen voor wie een samengaan met den Paus nu eenmaal iets ondenkbaars is, iets waarvan zij absoluut niet willen weten. Er zijn mij verwijten gedaan van verschillende zijden. Het ontwerp is in protestvergaderingen en requesten gequalificeerd als onvaderlandslievend, onkoningsgezind, onchristelijk, ondemocratisch, anti-historisch, in strijd met het mandaat der tegenwoordige Regeering, in strijd met de volkseenheid en den tijdelijken Godsvrede in de politiek.

Ik heb ook anonieme brieven gekregen. Er is mij geschreven, dat het laatste uur van mijn ministerieel leven geslagen had; die waarschuwing was evenzeer gericht tot mijn ambtgenooten!

Ik heb mij daardoor evenwel niet van de wijs laten brengen, maar wel heb ik mij afgevraagd: Is nu werkelijk bij sommigen in den lande het anti-papisme zoo fel, dat men liever geen vrede zou hebben, dan een vrede, tot stand gebracht met medewerking van het Vaticaan?

Vergeet men dan het hooger doel, dat wij bij dit alles voor oogen hebben?

Zijn er dan in den lande, die zich geen rekenschap geven van het afschuwelijk, schrikwekkend drama, dat zich daarginds afspeelt, zoowel in het Oosten als in het Westen van Europa; van het onnoemelijk lijden, den kommer en de ellende, waarin een groot gedeelte van het menschdom gedompeld is; van de vèr dragende, ontzettende economische gevolgen, van den nasleep, dien deze strijd zeker met zich moet brengen?

Zijn er, die niet dankbaar zouden zijn, indien door een actie, welke ook, van Nederland, het land van Hugo de Groot, het land, dat in de laatste jaren een eenige stelling inneemt op internationaal gebied door de tallooze internationale conferenties en congressen, door de internationale vredesconferenties, het Hof van Arbitrage, het Vredespaleis, om, waar het dat kan, een poging te doen in de richting van vredesherstel?

Geeft men er zich dan geen rekenschap van — de heer Troelstra heeft er op gewezen — dat dit de hoofdzaak is, dat men alle kleinzieligheid en kleingeestigheid moet vergeten en alleen dit hooge doel voor oogen moet houden? Dit is plicht voor Nederland, plicht tegenover zich zelf, tegenover zijn mede-neutralen, ja, tegenover alle oorlogvoerende Mogendheden, tegenover de geheele menschheid.

Al moge de samenwerking met het Vaticaan niet tot het gewenschte doel leiden, dan nog geloof ik, dat het beter zal zijn geweest voor Nederland in die poging gefaald te hebben, dan om, wanneer het Vaticaan alleen mocht slagen, aan die actie niet te hebben deelgenomen.

De Kamer weet nu waarom het gaat. Ik heb het schriftelijk gezegd en herhaal het thans mondeling: het geldt alleen een tijdelijke, bijzondere missie bij het Vaticaan, zonder eenige gedachte om deze zending te beschouwen als een voorbereiding voor een toekomstige blijvende zending.

Wat ik persoonlijk eenige maanden geleden in de Eerste Kamer, naar aanleiding van het ter sprake gebracht herstel van een blijvend gezantschap bij het Vaticaan, gezegd heb, staat hier geheel buiten. Natuurlijk volhard ik bij de destijds gedane verklaring, dat indien 's lands belang dit te eeniger tijd eischen mocht, ik geen principieel bezwaar tegen een blijvend gezantschap zou hebben, maar, ik herhaal het, dit heeft met deze tijdelijke zending niets te maken.

Den geachten afgevaardigde uit Goes moet ik opmerken, dat ik nooit in de Eerste Kamer bedoeld heb een gezantschap bij den Paus als hoofd van de Katholieke Kerk, maar bij den Paus als bekleeder eener geheel bijzondere internationale positie, steunend op de historie, op een evolutie van 19 eeuwen.

Ik wil thans de sprekers van gisteren op enkele punten, voor zoover mij mogelijk is, beantwoorden.

Ik ontmoet in de eerste plaats den geachten afgevaardigde uit Rotterdam III, die o. m. ter sprake heeft gebracht een artikel in de „Osservatore Romano," een officieus, gedeeltelijk ook officieel blad van het Vaticaan.

Uit de beste bron is mij bekend, dat bedoeld artikel had een onmiskenbaar polemisch karakter. Het blad strijdt sinds 40 jaren om de positie van den Paus internationaal geregeld te krijgen en neemt natuurlijk zulk een argument te baat als de vernederende positie van den Paus tegenover het door de omstandigheden gedwongen vertrek van eenige gezanten. Uit dezelfde bron weet ik, dat het Vaticaan zich niet beschouwt als buiten contact met de bedoelde gezanten, zij het ook, dat de afstand het contact natuurlijk bemoeilijkt.

Dat voorts de Paus verklaard zou hebben, dat het bespoedigen van den vrede niet was zijn apostolische plicht, is, naar mij uit dezelfde bron bekend is, hoogstwaarschijnlijk niet juist.

De heer Eerdmans heeft mij eenige wenken willen geven ten aanzien van den aan te wijzen persoon voor het tijdelijke, buitengewone gezantschap bij den Paus.

Ik veroorloof mij hem te doen opmerken, dat dit een zaak is die alleen de Kroon aangaat en niet de Kamer.

In de derde plaats heeft de geachte afgevaardigde mij herinnerd aan hetgeen ik heb opgemerkt in de Eerste Kamer omtrent het voorbeeld van Engeland.

Het voorbeeld van Engeland sloeg in geenen deele op ons, gelijk toen reeds door mij werd gezegd. De motieven en het doel waren vermoedelijk andere dan de onze thans zijn. Buitendien, het feit dat wij in Februari nog niet een tijdelijk zending bij het Vaticaan noodig achtten, sluit niet in zich dat wij in Mei niet het oogenblik daarvoor aangebroken vonden.

Tegen een opmerking van de geachte afgevaardigden uit Apeldoorn en uit Tiel moet ik opkomen. Sprekende van het neutraal karakter van den Paus opperden zij twijfel, of die neutraliteit nog wel staande gehouden werd. Naar mijn overtuiging evenwel kan niemand meer neutraal zijn dan de Paus, om de eenvoudige reden, dat hij in alle oorlogvoerende Staten, zonder onderscheid, een zeer groot aantal geloofsgenooten heeft.

De geachte afgevaardigde uit Bodegraven had een constitutioneel bezwaar. Naar aanleiding daarvan moet ik verklaren, dat de Regeering geen oogenblik er aan gedacht heeft de verantwoordelijkheid voor dit wetsontwerp van zich af te schuiven. Zij blijft volgens haar opvatting ook nu daarvoor volkomen verantwoordelijk. Zij heeft alleen de Kamer er in willen kennen èn om de kredietaanvrage, die er aan verbonden was, èn om het belang van de zaak.

Tegen het denkbeeld, door dien geachten afgevaardigde aan de hand gedaan, om de considerans te wijzigen, heb ik geen bedenking. Ik neem het niet over, maar indien de Kamer die wijziging van de considerans wenscht, dan heb ik er absoluut niets tegen.

De geachte afgevaardigde uit Tiel heeft een plan aan de hand gedaan om namelijk voor het gezantschap bij het Vaticaan drie personen aan te wijzen in plaats van één. Ik weet niet of het voortvloeit uit de omstandigheid dat ik aan diplomatieke tradities misschien wat meer hecht dan anderen, maar ik moet verklaren dat ik voor dergelijk driehoofdig, „gemengd" gezantschap al zeer weinig gevoel. Ik geloof, dat het den indruk zou geven van een diplomatieke commissie van toezicht, en ik zie er dan ook tegen op om bij 't Vaticaan aan te komen met zoo'n diplomatieken Cerberus. Het zou een innovatie zijn, die ik niet op mij durf nemen. Daarbij bedenke men, dat zoo iets der schatkist zou komen te staan op een uitgaaf niet van slechts f 20.000 per jaar maar van f60.000 en ik betwijfel het of verscheidene geachte afgevaardigden daaraan hun stem zouden willen geven.

De geachte afgevaardigde uit Amersfoort heeft mij in het bijzonder gewezen — zeer natuurlijk in zijn hoedanigheid van president van de Commissie van Rapporteurs — op het eindverslag waarin een paar opmerkingen zijn opgenomen die beantwoording eischen.

In de eerste plaats is mij door de

Kamer gevraagd of ik de noodige gronden had om te blijven bij mijn onbewimpelde en met den meesten nadruk gegeven verklaring, dat door de voorgestelde zending de neutrale stelling van Nederland geheel ongerept blijft en dat in de verhouding der Nederlandsche Regeering tot geen der onzijdige of oorlogvoerende Staten eenige verandering zal komen ten gevolge van die zending.

Indien de bedoeling der opmerking is te weten of er bepaalde feiten zijn die mijn verklaring motiveeren dan moet ik antwoorden dat zulks niet het geval is. Mijn verklaring was het antwoord op een vraag, in het Voorloopig Verslag gesteld en berustte op verschillende mij overgebrachte indrukken en op het karakter en het doel der zending zelf zoo als ik die heb uiteengezet en waaraan alle staatkundige overwegingen vreemd waren. Van de geruchten in de tweede paragraaf van het eindverslag bedoeld als zou de Garantiewet niet in haar vollen omvang worden gehandhaafd, heb ik geen enkele bevestiging ontvangen, integendeel is mij van zeer bevoegde zijde gezegd dat die wet volstrekt gehandhaafd bleef.

Mijnheer de Voorzitter! Er rest mij dank uit te spreken aan de Kamer, dank aan tal van sprekers, zoowel van de uiterste linker- als van de uiterste rechterzijde en op verschillende plaatsen daartusschen, dank voor het gestelde vertrouwen, dank ook dat zij, ofschoon, naar ik zeer goed zie, dit ontwerp de Kamer niet sympathiek is, vertrouwen blijven stellen in de Regeering en met name in den persoon die belast is met de leiding der buitenlandsche betrekkingen. In verband met dat vertrouwen wil ik tevens— dat zal mijn slotwoord zijn — een vraag van den geachten afgevaardigde uit den Helder, den heer de Meester, beantwoorden. Deze heeft mij gisteren gevraagd of ik afstemming van dit ontwerp als een bewijs van wantrouwen in de Regeering zou beschouwen. Mijn antwoord is: zonder eenige twijfel ja.

Hiermede meen ik beantwoord te hebben al datgene wat ik kan, en naar de mate waarin ik het kan. Ik spreek nogmaals de hoop uit, dat de Kamer overtuigd zal zijn, dat de Regeering met dit ontwerp niets anders op het oog heeft dan een buitengewone tijdelijke zending met het speciale doel om, indien het mogelijk is, in de richting van den vrede werkzaam te zijn.

Handelingen.

Algemeene Oefenplicht.

Aan de leden der Tweede Kamer van de Staten-Generaal is het volgende adres gezonden:

Ondergeteekenden, van oordeel, dat de veiligheid en waardigheid van den staat eischen, dat gedurende dezen oorlog en bij de daarop volgende vredesonderhandelingen, op elk gewild oogenblik over alle gezonde, krachtige mannen in weerbaren staat beschikt kan worden, dringen met den meesten ernst aan op onverwijlde wettelijke invoering van algemeenen oefenplicht en aanvulling van den daarvoor mogelijk niet volkomen toereikenden voorraad wapenen en munitie, en zulks in afwachting, dat de dringend noodige „algemeene dienstplicht," met „oefenplicht," voor alle physiek geschikten zal zijn tot stand gekomen.

Uitbreiding Landstorm.

Een wetsontwerp is ingediend tot nadere uitbreiding van den landstorm enz.

Het luidt als volgt:

Alzoo Wij in overweging genomen hebbende, dat nadere uitbreiding van den landstorm noodig is en dat van alle landstormplichtigen gewapende dienst moet kunnen worden gevorderd.

Zoo is het, enz.

Artikel 1.

1. Door ons kan worden bepaald, dat tot den landstorm behoort — die vóór het in werking treden van de Landstormwet is komen te verkeeren in een der gevallen bedoeld in art. 2 eerste lid, onder 1o. en 2o dier wet, dan wel van den dienst bij de militie is vrijgesteld als eenige wettige zoon en niet vóór 1916 het 40ste levensjaar heeft volbracht.

2. Het vorige lid is niet van toepassing ten aanzien van personen als bedoeld in art. 2, tweede lid, der Landstormwet.

Artikel 2.

De dienstplicht bij den landstorm vangt voor de in art. 1, eerste lid, bedoelden aan met den dag, waarop zij volgens Ons daartoe strekkend besluit tot den landstorm komen te behooren.

Artikel 3.

Het tweede lid van art. 4 der Landstormwet is tot een nader door Ons te bepalen tijdstip niet van kracht.

Artikel 4.

Deze wet treedt in werking op den dag, volgende op dien waarop zij is afgekondigd.

Aan de Memorie van Toelichting wordt het volgende ontleend:

Sinds de tegenwoordige oorlog woedt, is steeds duidelijker gebleken, dat een volk zich niet mag veroorloven voor de landverdediging geschikte krachten onbenut te laten. Er zijn onmiskenbare teekenen, dat dit besef ook tot het Nederlandsche volk is doorgedrongen.

De regeering, overtuigd van de noodzakelijkheid om geleidelijk onze weermacht te versterken, is van oordeel, dat thans de mogelijkheid moet worden geopend om tot den krijgsdienst te verplichten dat deel van ons volk, hetwelk, ofschoon wel daartoe in staat, nog niet tot den gewapenden dienst kan worden opgeroepen. Zij meent dit op de meest doeltreffende wijze te kunnen bereiken, door de Landstormwet te nemen als punt van uitgang voor de nader vast te stellen maatregelen. Immers door uitbreiding van den landstorm kan onder de tegenwoordige omstandigheden op uit een oogpunt van wetgeving weinig omslachtige wijze worden bereikt, dat ook aan hen, die als ingeschrevenen voor vroegere lichtingen der militie van den dienst waren vrijgesteld of vrijgeloot, de verplichting kunnen worden opgelegd, aan de landsverdediging met de wapenen mede te werken.

Het ligt nu in het voornemen der regeering om, indien het aangeboden ontwerp tot wet wordt verheven, achtereenvolgens, naarmate de verschillende daarop van invloed zijnde omstandigheden dat zullen mogelijk maken, ingeschrevenen, die van den dienst bij de militie werden vrijgesteld of zijn vrijgeloot, voor zoover zij niet reeds in militairen dienst zijn of tot den landstorm behooren, tot den landstorm te doen toetreden, te beginnen met degenen, die zijn ingeschreven voor de jongste der lichtingen, waarvan de dienstplichtigen thans onder de wapenen zijn.

In gelijke volgorde zullen zij, voor zoover zij niet lichamelijk ongeschikt worden bevonden, bij ploegen tot den werkelijken dienst worden opgeroepen, ten einde te worden geoefend. Daarna zullen zij plaats nemen in de militie- of landweerbataljons en compagnieën, waardoor het mogelijk zal zijn om, naarmate de omstandigheden dit zullen toelaten, achtereenvolgend, landweerplichtigen, te beginnen met de oudste der onder de wapenen zijnde, met verlof te zenden.

Om dit denkbeeld te kunnen verwezenlijken, zou de beschikking voor den landstorm over vrijgestelde en vrijgelote militieplichtigen niet behoeven te reiken tot alle lichtingen, waarvan de dienstplichtigen zich thans in werkelijken dienst bevinden.

Zooals uit het wetsontwerp blijkt, meent de regeering niettemin verder te moeten gaan. Zij is nl. van oordeel, dat, waar het ontwerp, in zoo ver het uitbreiding van de sterkte van den landstorm beoogt, neerkomt op geleidelijke opheffing van de overgangsbepaling der Landstormwet, het wenschelijk moet heeten, de bevoegdheid daartoe thans ten volle te scheppen, opdat, mocht de noodzakelijkheid er toe dringen, de regeering zonder verwijl zal kunnen doorgaan met het voegen bij den landstorm en 't in werkelijken dienst oproepen van andere groepen vrijgestelden en vrijgelooten en zij mede zal kunnen beschikken over al degenen die gediend hebben en die tengevolge van bedoelde overgangsbepaling thans nog buiten den landstormplicht vallen.

Wat artikel 1 van het wetsontwerp aangaat, wordt ter toelichting opgemerkt, dat het zich, wat betreft de categorie van personen, die in den landstormplicht kunnen worden betrokken, geheel aansluit aan art. 2 der Landstormwet. In dat artikel wordt echter niet gesproken van hem, die van den militiedienst is vrijgesteld op grond van te zijn eenige zoon, wat wel geen andere reden zal hebben dan deze, dat bij het in het leven roepen van de Landstormwet de bedoeling voorzat, den landstormplicht niet te leggen op vóór de invoering dier wet vrijgestelde militieplichtigen.

Indien de toepassing van de thans ontworpen wet zich evenwel zou uitstrekken tot personen, ingeschreven voor een vroegere lichting dan die van 1903, dan zou er geen reden zijn om de eenige zoons van die toepassing uit te zonderen. Uit dien hoofde zijn zij uitdrukkelijk in het eerste lid vermeld.

Het ligt in het voornemen, om bijzondere bepalingen ter uitvoering van art. 16 eerste lid, 2o. der Landstormwet in het leven te roepen, ten einde de nog niet geoefende landstormmannen in de gelegenheid te stellen vóór hun opkomst in werkelijken dienst een onderzoek omtrent hun geschiktheid te ondergaan.

Het Oordeel der Pers.

Het is reeds bij eerste lezing duidelijk, dat men hier te doen heeft met een ontwerp van verre strekking.

De M. v. T. is wel sober, maar zij geeft desniettemin zeer veel te lezen.

De Regeering spreekt als haar overtuiging uit, dat de mogelijkheid, om tot den krijgsdienst te verplichten dat deel van ons volk, „hetwelk, ofschoon daartoe wel in staat, nog niet tot den gewapenden dienst kan worden geroepen", thans moet worden geopend.

Dit kan dus slechts beteekenen, dat iedereen, tenzij hij wordt afgekeurd, voortaan soldaat zal moeten worden.

En zij meent verder, dat dit oogmerk op de meest doeltreffende wijze kan worden bereikt door de Landstormwet te nemen „als punt van uitgang voor de nader vast te stellen maatregelen."

Men zal dit ontwerp dus niet hebben te beschouwen als een voorstel, dat op zichzelf staat.

Het is niet anders dan een begin, een inleiding van hetgeen daarop volgen zal.

En als zoodanig bepaalt het zich blijkbaar in zijne bedoeling niet tot de eischen van het oogenblik, tot voorziening in den noodtoestand, waarin de oorlog ook de neutralen heeft gebracht; hebben wij dus niet te doen met een louter tijdelijken maatregel, maar wordt de grondslag gelegd voor een hervorming van *algemeenen* aard, ver heenreikende over de buitengewone eischen van het heden en *diep ingrijpende* in ons volksleven.

Men heeft zich daarvan ter dege rekenschap te geven.

Waaruit dan ook, dunkt ons, volgt, dat men tegenover dit ontwerp anders staat, dan tegenover maatregelen en voorzieningen, hoe drukkend ook, die enkel golden voor dezen abnormalen tijd.

De vraag is thans aan de orde gesteld, wat algemeene dienstplicht voor ons land beteekent, wat hij meebrengt aan lasten, maatschappelijk, economisch, financieel, wat hij zal eischen van het gezin, met name van het groote gezin, enz.

Tot dusver kon men van oordeel zijn, dat het moment, om daarover in bizonderheden te treden, of om er zelfs maar over te discussieeren, niet gekomen was, en dat daartoe een minder spannende en abnormale tijd moest worden afgewacht.

Maar nu het erom gaat, „geleidelijk onze weermacht te versterken" en de gelegenheid te openen, dat deel van ons volk tot den krijgsdienst te verplichten, wat thans nog niet tot gewapenden dienst kan worden geroepen, is de zaak vanzelf aan de orde.

De vraag is nu niet enkel meer, of men een schakel zal smeden, maar ook hoe lang en zwaar de keten worden zal, waarin hij past.

Men heeft het recht daaromtrent klaarheid en nadere inlichtingen te verlangen.

Men heeft in en buiten de Kamer een zekeren drang uitgeoefend om te komen tot algemeenen oefenplicht, in afwachting van den in 't bekende adres der heeren v. Aalst c.s. „dringend noodig" genoemden algemeenen *dienstplicht*.

In de Kamerzitting van 18 Mei sprak o.a. de heer Tydeman in verband met dat adres, het rondweg uit, dat het denkbeeld van een wettelijken oefenplicht voor hem onder meer hierom aanlokkelijk was, wijl het „de voorschool, de voorbereiding kan zijn van den algemeenen dienstplicht, waartoe wij toch zullen komen, zij het dan ook, wanneer de oorlog achter den rug is en wij beter kunnen overzien, of die noodzakelijk is geworden."

Aan duidelijkheid laten deze en dergelijke verklaringen niets te wenschen.

Al blijven militiewet en landweerwet ongewijzigd, wij staan voor de invoering van algemeene dienstplichtigheid door middel van de landstormwet, en zoo ver gaat daarbij de ijver van sommigen, dat zij zelfs geen ontheffing voor theologen meer willen.

Is de zaak eenmaal *in beginsel* en ten deele ook *practisch* aanvaard dan zal de verdere doorwerking niet uitblijven, — dáárop kan men wel staat maken.

In verband hiermee zij tevens gememoreerd, hetgeen de minister van Oorlog sprak in de zooeven genoemde Kamer-zitting van 18 Mei.

De sprekers in die zitting beantwoordende, liet de minister zich uit als volgt:

Ik zeide zoo straks, dat het ook voor de Regeering pijnlijk was om te zien, dat zoovelen niet konden worden gedwongen om mede te doen aan de verdediging van het land. Nu hebben wij kennis kunnen nemen van het adres van den heer van Aalst c.s., die de Regeering er toe zou willen brengen om thans in te voeren een algemeenen oefenplicht.

Niemand liever dan de Minister van Oorlog zou in deze omstandigheden algemeenen oefenplicht invoeren, zoo spoedig mogelijk, maar door verschillende geachte afgevaardigden is er reeds op gewezen, welke bezwaren het zou ontmoeten om thans op groote schaal geheel ongeoefende menschen zoover te brengen, dat zij inderdaad op nuttige wijze zouden kunnen deelnemen aan de landsverdediging.

In landen, ik zal ze nu maar noemen militairistische landen, als Duitschland en Zwitserland, is het buitengewoon gemakkelijk om telkens maar weer nieuwe scharen aan het leger of aan de legerreserve toe te voegen. Waarom? In die landen beweegt men zich in een militaire middenstof; ieder mensch, die gezond van lijf en leden is, is daar militair geweest of is het nog.

Men voelt hier het nauwe verband, dat tusschen de verschillende periodes van militaire voorbereiding en dienstplichtigheid bestaat.

Maar tevens blijkt uit het bovenstaande, dat het met den algemeenen oefenplicht niet zoo snel en gemakkelijk gaan zal, zoodat men daarover dus allerminst licht mag denken.

De minister stelde dit nog nader in 't licht, toen hij voortging:

Waarin bestaat de opleiding van soldaten tegenwoordig? Voornamelijk in het aankweeken van volhardingsvermogen, in training, psychisch en physiek, in marcheeren, in velddienst, in het volbrengen van moeilijke dingen, vaak vervelende dingen die soms de keel gaan uithangen. Dat is de psychische training. Verder in werken met de schop en natuurlijk in schieten. Bovendien hebben zij noodig een opleiding van theoretischen aard, die onmogelijk gemist kan worden, waar in den tegenwoordigen tijd op de zelfstandigheid van het individu sterker wissels moeten worden getrokken dan vroeger. Een theoretische opleiding is nu nog veel meer onmisbaar dan zij dat vroeger was.

Zie, Mijnheer de Voorzitter, wanneer ik nu zulke berichten lees, dan vraag ik mij af: Begrijpt ons volk dan zoo weinig van het wezen van den soldaat en van het leger? Ik heb het hier al meer gezegd: wanneer men den man het pak aantrekt en hem in rij en gelid laat staan en laat marcheeren, is hij daarmee nog geen soldaat. Wanneer men een tooneelvoorstelling voorbereidt van jonge meisjes, die zoowat exerceeren moeten, dan kan men wel in een veertien dagen een vertooning in orde maken, die aardig loopt, maar daar zijn die jonge meisjes nog geen soldaten mee.

Inderdaad, wanneer men dus spreekt van honderdduizenden, wanneer daar de een of andere phantastische schrijver zegt: gij stampt ze maar uit den grond, wij hebben er nog 600 000 beschikbaar, dan moet ik daartegen een afwerend gebaar maken. Dat is eenvoudig ondoenlijk, omdat — ik wil daarop niet verder ingaan — het ons op dit oogenblik niet zou schikken, al die menschen te bewapenen en ook, omdat wij niet het noodige personeel beschikbaar hebben, bekwaam om die menschen een soldatenopleiding te geven."

Het mag verre van overbodig heeten deze duidelijke taal, welke generaal Bosboom nog geen maand geleden sprak, in herinnering terug te brengen. Zij wees vooruit op de groote eischen, welke het thans ingekomen ontwerp stelt en zal tevens de illusie verstoren van hen, die in den ietwat naïeven waan verkeeren, dat de nieuw op te roepen mannen en jongelieden in een ommezien degenen zouden kunnen vervangen, die nu al tien maanden gemobiliseerd zijn.

Daar kan een geruime tijd mee gemoeid wezen, en welke zekerheid heeft men dan nog, dat de „gelijke verdeeling van lasten", zooals het heet, in ruime mate werkelijkheid zal worden, vooral wat het kader betreft?

„Wij houden elke kritische beschouwing hier terug", schrijft de *N. Rott. Crt.* na van den passus in de M. v. T. omtrent het met verlof zenden der landweerplichtigen te hebben gewag gemaakt. En het blad, dat sinds maanden voor legerversterking en algemeenen oefenplicht propaganda maakt, gaat dan voort:

Noch over legerversterking, noch over locale landstormoefening, noch over de oefeningen van den vrijwilligen landstorm willen wij in dit verband thans spreken. De regeering, die materieele en personeele middelen overzien kan, oordeele. Wellicht, dat wij later, na het tot stand komen van de wet, onze wenschen zullen moeten doen hooren.

Voorloopig zij ons aller zorg op snelle behandeling van het ontwerp gericht.

Snelle behandeling kan hier weinig anders beteekenen dan *snelle aanneming.*

Maar hoe men ook over dit ontwerp moge oordeelen, te hopen is toch, dat de Kamer van haar recht van onderzoek en medezeggenschap gebruik zal maken op een wijze als door den ernst en de verre strekking van dit ontwerp voor land en volk wordt gevorderd. Derhalve geen overhaasting en geen oppervlakkigheid.

Het Centrum.

Tusschen Duitschland en Amerika

worden naar het schijnt de betrekkingen steeds sterker gespannen.

Een Havas-telegram weet zelfs te vertellen:

„De leden der Amerikaansche kolonie te Berlijn werden officieus gewaarschuwd, om zich op hun vertrek voor te bereiden, daar de betrekkingen tusschen de Vereenigde Staten en Duitschland binnen 48 uur konden zijn afgebroken.

Vele Amerikaansche onderdanen zijn reeds in Zwitserland aangekomen; zij verklaren in 't openbaar te zijn beleedigd in geheel Duitschland vooral in de steden in de Rijnprovincie."

Maar dit komt uit Fransche bron.

„De heer Robert Bacon, oud-gezant der Vereenigde Staten in Frankrijk, die zich in Europa bevond, is naar New-York teruggegaan, aan boord van de Amerikaansche paketboot „Philadelphia".

Vóór zijne inscheping heeft hij de volgende verklaring gedaan:

„De oorlog tusschen de Vereenigde Staten en Duitschland komt even zeker als de nacht op den dag volgt. Binnen hoeveel tijd en op welke wijze hij zal uitbarsten, hangt vooral af van de hoeveelheid rood Amerikaansch bloed, dat de president Wilson in zijn aderen heeft. Duitschland veronderstelt, dat de verontwaardiging, die het in de Vereenigde Staten tegen zich heeft gewekt, minder en minder is gaan worden. Het verklaart achteloos, dat het omtrent de zaak der „Lusitania" binnen een week ongeveer zal antwoorden, hetgeen een toevoegsel is aan de beleediging, het Amerikaansche volk aangedaan. Ik vertrek met de hoop, dat president Wilson doen zal wat hij moet doen."

Bij velen rijst echter de vraag, wat Amerika in geval van oorlog tegen Duitschland zou kunnen doen. Het antwoord daarop vindt de „Vl. Stem" in „The Financial News":

„Het is belangwekkend, de twee tegenstrijdige meeningen te vergelijken, die men uit over de mogelijke gevolgen van een oorlogsverklaring der Vereenigde Staten aan Duitschland. De Duitschgezinde Amerikanen verklaren, dat Duitschland niets te vreezen heeft. De Keizer weet wel, dat hij geen proviand van de Vereenigde Staten kan ontvangen, zoolang het toezicht op zee door de geallieerden niet verbroken is. Eenige koopvaardijschepen meer, behoorend tot de Amerikaansche vloot, constitueeren geen belangrijken factor, in staat om de plannen van Duitschland te dwarsboomen. Het is onwaarschijnlijk, dat Duitschland de Vereenigde Staten zal aanvallen, daar het geen troepen daarheen kan zenden. Het eenige gevolg der inmenging zal zijn, dat de Amerikaansche koopvaardijschepen dezelfde gevaren zullen loopen als die der Engelschen of der Franschen in de onderzeesche oorlogszône. Doch Duitschland zou geen enkel voordeel kunnen trekken uit een oorlog met de Vereenigde Staten, die een ontketening van duurzamen haat zou teweegbrengen.

De partijgenooten der Ver. Staten uiten zich geheel anders. Indien het land zich in den strijd mengde, zeggen zij, zou het beteekenen, dat al zijn rijkdom, al zijn militaire en zeemacht, al zijn nijverheids- en handels-activiteit op de weegschaal zouden worden geworpen — en dit ensemble zou voor de geallieerden van heel groot belang zijn. Men moet rekening houden met de ontzaggelijke opstapeling van beschikbare rijkdommen, die, in de moderne oorlogen, een factor van onschatbaar belang uitmaakt. Ze zou het crediet der geallieerden verhoogen. Buitendien zou de zedelijke invloed van de inmenging van Amerika op de overige neutrale mogendheden aanzienlijk zijn, in het bijzonder op Holland en Scandinavië, die eveneens van onderzeeërs te lijden hebben gehad. Zijn medewerking verleenend, de geallieerden steunend met zijn crediet, zou Amerika hun taak vergemakkelijken, onder het verstrekken van zijn productie van oorlogsmunitie ten opzichte waarvan zijn industrie zoo goed is uitgerust. Dit punt is van bijzonder belang, met het oog op het tegenwoordig gebrek aan munitie. Bovendien zou automatisch, het verbod om onderzeeërs en andere oorlogsleveranties uit te voeren,

worden opgeheven. Onder die omstandigheden zou de tusschenkomst der Ver. Staten geenszins onbelangrijk zijn en zou zij het einde van den oorlog kunnen verhaasten."

Berichten uit de Kolonie.

Kerkelijke Berichten.

Nu de verschrikkingen van den oorlog blijven aan houden en eer toe- dan afnemen, wekt Z. H. de Paus de Geloovigen herhaaldelijk op tot boete en gebed. De Algemeene Vader der Christenheid vraagt zijnen kinderen drie dagen te willen vasten voor het spoedig herstel van den vrede. Ook verzocht Zijne Heiligheid in Augustus a. s. met een algemeenen biddag de eerste verjaring van de oorlogsverklaring te willen herdenken.

Goede Reis.

Verleden Zondag is aan boord van de *Prins Frederik Hendrik* naar Nederland vertrokken Mejuffr. Rogelia Ringeling met het doel zich naar het klooster van Voorschoten te begeven.

Wij wenschen de Jongedame een goede en voorspoedige reis en hopen, dat zij in hare heilige roeping moge volharden en een flinke Domini kanes worden.

Welkom!

Heden is de Heer Jansen, Directeur van de Petroleum-raffinaderij in onze Kolonie aangekomen. Wij heeten ZEd. van harte welkom en wenschen hem het meest volledig succes.

Zulk een groot-industrie, als de Heer Jansen ondernemen gaat, is van zeer veel belang voor de economische ontwikkeling onzer Kolonie.

Voor de Visscherij.

Onze geachte Collega *El Imparcial* deed ons het genoegen het artikeltje van verleden week over te nemen, waarvoor onzen dank.

Nog een groot motief om het aantal visschersbooten zoo spoedig mogelijk te helpen vermeerderen vernamen wij deze week. Iemand, die bekend is op Aruba, verzekerde ons, dat op De Noord verschillende goede visschers zijn, die, wegens gebrek aan de noodige booten, hun bedrijf slechts heel weinig kunnen uitoefenen.

Het zou een zegen zijn voor De Noord, als ook aan die visschers een paar booten gegeven konden worden. Tot dusverre werden hoofdzakelijk de visschers van de Playa bedacht, maar ook de menschen van De Noord verdienen geholpen te worden. Ze leveren toch wel hun visch aan A. V. O. Neptunus.

Plantzaad.

De algemeene planttijd breekt zoo langzamerhand aan.

Maar nu is ook de algemeene vraag naar Plantzaad, dat er niet is.

Dat wil zeggen, de arme menschen zijn doodsbenauwd, dat er geen plantzaad te krijgen zal wezen, om dat zij er tot dus verre zoo heelemaal niets van hoorden.

Vooral op Aruba, waar men al drie jaar achtereen geen oogst heeft gehad, is het gebrek aan zaaizaad zeer groot.

Aruba verbouwt niet de gewone *Kleine Maïs*, maar de *Siete Seman*. Er bestaat groote vrees, dat deze maïs, waaraan de bevolking gehecht en gewend is, en die ontegenzeggelijk groote voordeelen biedt, omdat zij zoo vlug groeit, dit jaar niet geplant zal kunnen worden.

Reeds maanden geleden hebben wij op dit alles de aandacht gevestigd en weten ook, dat onze Landbouwkundige er zijn aandacht aan geschonken heeft. Het is ons echter niet bekend, of het ZEd. is mogen gelukken een genoegzamen voorraad plantzaad van elders te betrekken, in het bizonder van de *Siete Seman* Deze variëteit schijnt in den vreemde, of in het geheel niet, of zeer weinig voor te komen.

Toch zou het jammer wezen, als Aruba voor het meerendeel zijn *Siete Seman* zou moeten missen.

Ons werd verzekerd, dat er nog wel plantzaad van *Siete Seman* op Aruba is, maar zeer weinig en verbazend duur.

Voor den arme is er geen aankomen aan, ook zou de voorraad niet toereikend wezen. En toch is juist voor den arme een goede maïsoogst van het grootste belang. Een schuur vol maïs zal een einde maken aan zijn ellende en hem het doorgestane leed veel doen vergeten. Er moet dus getracht worden een maïsoogst te geven aan den arme.

Hoe zal dit echter kunnen, als er geen voldoende voorraad zaaizaad is? Ziehier ons voorstel: De *Siete Seman* groeit vlug, vooral onder gunstige condities; als nu de Landbouwkundige eens op zich nam voor een spoedige uitzaaiïng der aanwezige *Siete Seman* te zorgen en den snellen groei zoo veel mogelijk te bevorderen. Dan wordt de voorraad plantzaad toch minstens vertienvoudigd, misschien wel honderd maal grooter. Een deel kan de grootere voorraad worden uitge leeld aan den arme, zoo niet dit, dan zeker het volgend jaar.

Het Gouvernement zal den aanwezigen voorraad dus dienen op te koopen, terwille van het algemeen belang van Aruba, om voor dit eiland de *Siete Seman* te behouden. Als dit aan Particulieren wordt overgelaten, zal eerst na een lange reeks van jaren de voorraad weder zoo groot zijn, dat ook de arme kan voorzien worden.

Zou het niet mogelijk wezen het nieuwe zaad tijdig genoeg te winnen om nog dit jaar te worden geplant, dan zal het arme volk zich voorloopig tevreden moeten stellen met het zaaien van andere maïs.

Als de *Siete Seman* maar voor de toekomst behouden blijft.

De Havenwerken.

Dinsdagmorgen werd het eerste schot weder gelost als teeken, dat men opnieuw is begonnen met duiken, en mijnen leggen op het onderzee rif aan de Westzijde onzer haven.

Een paar weken geleden hebben de baggermachines nog eens beproefd, of er wat brokjes af te happen waren van de harde korst, maar de ijzeren tanden beten zich stomp, zonder dat er veel steentjes tusschen de kiezen bleven zitten.

Aan de Oostzijde gaat het baggerwerk anders zoo prachtig!

Hopen we, dat de Westzijde nu ook wil los schieten en los laten. De duiker heeft een extra-deskundig pak aan. Hij gaat heelemaal in ondoordringbaar zeildoek. Zijn stalen helm wordt vastgeschroefd op zijn ijzeren kraag, die vastzit aan stalen borst-, rug- en schouderbedekking. Om zijn middel draagt hij eenige kilo's lood en aan zijn voeten groote looden schoenen.

Het wachten is nu op de baggermachines om de resultaten van dezen Curaçaoschen onderzeeër te kunnen nagaan.

Steenkolen.

Het is in den laatsten tijd weleens voorgekomen, dat stoomschepen, die te Willemstad bunkerden, voor de reis welke zij stonden te ondernemen behoefte hadden aan meer steenkolen dan zij in hunne bunkers konden bergen.

Ofschoon nu wel is waar bij het derde lid van artikel 1 van de verordening van 10 September 1914 (P. B van 1914 No. 41) aan den Gouverneur de bevoegdheid is toegekend, om *in bijzondere gevallen* vergunning te verleenen, dat stoomschepen meer steenkolen innemen dan wat de bunkers kunnen bevatten, slaat deze bepaling te zeer op uitzonderingsgevallen, dan dat daaraan eene zoo ruime toepassing ware te geven als voor de belangen van den Curaçaoschen steenkolenhandel wel wenschelijk is.

De Gouverneur acht het daarom in het belang van den Curaçaoschen steenkolenhandel zeer wenschelijk, dat aan stoomschepen zal worden toegestaan om, zonder dat daartoe telkens de toestemming van den Gouverneur zou behoeven te worden gevraagd, eene beperkte hoeveelheid —200 ton — steenkolen meer in te nemen, dan de bunkers kunnen bevatten.

ZHEG. heeft een daartoe strekkende wijziging van de vroegere Verordening den Kolonialen Raad voorgesteld.

Draadlooze.

Zijne Excellentie de Minister van Marine heeft aan Zijn ambtgenoot van Koloniën medegedeeld, dat in verband met een belangrijk te kort op de vloot aan onderofficieren-sei ner en — monteur, de detacheering van zulk marinepersoneel bij 't kuststation voor draadlooze telegrafie op Curaçao niet langer dan tot 1 Januari 1916 zal kunnen worden gehandhaafd.

Naar aanleiding hiervan zal nu moeten worden overgegaan tot het instellen van een vast korps koloniale radiotelegrafisten.

Daar meermalen de noodzakelijkheid is gebleken om personeel van Curaçao naar Aruba en Bonaire tijdelijk over te plaatsen, ter vervulling van plaatsen, wegens ziekteverlof opengevallen, terwijl er dan soms tegelijkertijd nog hier iemand van het personeel ziek is, meent de Gouverneur te moeten voorstellen het personeel te vermeerderen met drie hulptelegrafisten, hetgeen ook noodzakelijk is, wil men aan het station ook een geregelden nachtdienst kunnen hebben, die nu al wegens gebrek aan personeel — omdat en op Aruba en op Bonaire de telegrafisten tijdelijk vervangen moesten worden — voorloopig is opgeheven.

Voorgesteld wordt voor:

Traktement van:

1	chef van het station.........	f 2.000
1	monteur............................	„ 1.500
1	telegrafist 1ste klasse.........	„ 1.500
1	idem. 2e. „	„ 1.100.
1	idem. 3e. „	„ 800.
	toelage van:	
3	hulp-telegrafisten à f 360 .	„ 1.080.
1	telegrambesteller..............	„ 300.
	bruggeld voor idem...........	„ 36
		f 8.816.

Aan alle leden van het te benoemen personeel zullen twee jaarlijksche periodieke traktementsverhoogingen in uitzicht worden gesteld. te weten:

aan den chef twee van f 200.—;
aan den monteur en de telegrafisten 1ste en 2e klasse twee van f 150.—;
aan den telegrafist 3de klasse twee van f 100.—;
aan de hulp-telegrafisten twee van f 70.—; en aan den telegrambesteller twee van f 50.—.

Voor den telegrambesteller is thans op de begrooting voor 1916 een bedrag van f 336.— toegestaan, waarin begrepen is eene som van f 36.— voor bruggegeld. Het komt den Gouverneur regelmatiger voor dit bedrag afzonderlijk uit te trekken.

Van harte verheugen we ons over het besluit van Z. Exc. de Minister en den voorgestelden maatregel van het Koloniaal Bestuur.

Niet, dat het Marine-personeel niet uitstekend voldaan heeft en ten volle berekend was voor zijn taak, maar omdat er weer een paar flinke betrekkingen open komen voor onderne mende jongelui. Hoe meer gelegenheid op Curaçao zelf voor onze jongelieden om wat geld te verdienen, hoe liever.

Het oppertoezicht echter en de geregelde contrôle van onze stations zagen wij toch graag blijven bij de Marine. De Marconisten onzer oorlogsschepen kunnen bij hun bezoek aan onze haven zoo gemakkelijk een oogje in 't zeil houden, dat daar geen bizondere moeiten of onkosten voor in aanmerking komen.

Dankbetuiging.

In dank ontvangen van den Heer A. P. de Marchena verschillende monsters zeep, poeder en reukwerken van de Amerikaansche firma Colgate & Co., waarvan de Heer Marchena agent is

Officieele berichten.

Aan Mej. J. S. H. Forbes, tijd. onderwijzeres 3de klasse aan de Wilhelminaschool alhier, is tot herstel van gezondheid veertien dagen verlof verleend.

Het aan den veldwachter A. Martinus door den Gezaghebber van Bonaire tot herstel van gezondheid verleend verlof van veertien dagen is goedgekeurd.

Aan den torenwachter op Klein-Curaçao, Gustaaf Monsanto, is tot verder herstel van gezondheid veertien dagen verlofsverlenging verleend.

Regenval.

Gedurende de maand Mei.

	m.M.
Fort Amsterdam	28.5
Westpunt	42.7
Plantage Siberië	21.5
Dokterstuin	16.9
Kl. St. Martha	8.8
Hoffi Abao	16.
Cas Chikitoe	42
Sta. Maria	47.
Plantage Gr. St. Joris	29.5
Wilhelmina-tuin	51.8
Sta. Rosa	27.5
Beekenburg	24.5
Noordkant	37.5

Het wordt een zeldzaam mooi jaar; alles staat nog frisch groen, dorre, droge maanden hebben we nog niet gehad. Als er nu maar plantzaad genoeg te krijgen is, gaan we een een goed oogstja r tegemoet.

Dat geve God!

Marktbericht van den Curaçaoschen Handelsbond.

Van 16 Juli 1915.

AARDNOTEN (Pindas) per KG		—
ZOUT per vat van 180 K.G.........	f	0.80
DIVIDIVI per K.G.........................	„	0.05
ORANJESCHILLEN per KG. 1st kw.	„	0.80
id. per KG. 2e kw.	„	0.40
HUIDEN per K.G........................	„	0.60
GEITENVELLEN per K.G............	„	0.80
WOL per K.G................................	„	0.10
SCHAPENVELLEN per stuk.........	„	0.50
BEENDEREN per K.G..................	„	0.02
RECINUS-ZAAD per K.G.............	„	0.05
STROOHOEDEN (hiopijapa).		
Kwaliteit No. 1...........per dozijn	„	3.12½
„ „ 1 (gebleekt) „ „	„	3.25
„ „ 2 „ „	„	5.
„ „ 3 „ „	„	—
„ „ 3 „ „	„	—
„ „ 4 „ „	„	7
„ „ 5 „ „ OLA	„	—.
„ „ 6 „ „	„	8
„ „ 7 „ „	„	9
„ „ 8 „ „ OLA	„	
„ „ 9 „ „	„	12.50
„ „ 10 „ „ OLA	„	
„ „ 11 „ „	„	
„ „ 12 „ „ OLA	„	
„ „ 13 „ „	„	
„ „ 14 „ „ OLA	„	
„ „ 15 „ „	„	
„ „ 1 van 25 c.M. of minder f		

Posterijen.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven

Trovo Luigi Brestilero, Andres y Rafael Dias, Anita Garcia, Hipolito Lamp, Pedro Martinez, Piet Manuel para entregar á Cornelis Manuel, Piet Manuel, Jan Gerardi, Señorita Reneta Paula Scorbor, Constan Spencer, Ernestina Trinidad, Helena Willems J. E. Perdomo (aang.)

Drukwerken: Mrs. E. Conrado, Consul of Bulgarie.

Muziekuitvoering.

PROGRAMMA.

1 The Midschipman Marsch Laurendeau.
2. Ouverture di Othello Rossini.
3. La Serenata Valse O. Metra.
4. Fantaisie sur Don Pasquale Donizetti.
5. Alte Kameraden Marche C. Teike.
6. Fantaisie sur La Fille du Regiment Donizetti.
7. Ein Vergnugte Neger Hoghzeit. Humoristische Cake Walk Volstedt.
8. Dansa N. N.

Zondagavoud om 7.30 uur in de „Wilhelmina–Park."

Ratten.

Gedurende de laatste 8 dagen werden in het fiscalaat aangebracht en door middel van petroleum verdelgd 17 ratten

Buen Consejo.

Buitenland.

Stemming in Luxemburg.

De stemming onder het volk in Luxemburg is sinds de deelname van Italië aan den oorlog, veel onrustiger geworden, en de anti-Duitsche gezindheid des volks komt nu duidelijk aan het licht. Heel naïef hoort men thans beweren, dat na zes weken de Duitschers zullen verslagen zijn en bewondert men de houding van Italië, dat de eindbeslissing zal brengen, terwijl met géén woord de trouwbreuk, waaraan Italië zich schuldig maakte, wordt afgekeurd. Men verblijdt zich reeds met de gedachte, dat ook Holland tegen

Duitschland te velde zal trekken, indien Italië niet bij machte zou zijn de eindbeslissing te brengen. Over de verhouding van Holland en Duitschland doen hier de meest dwaze verzinsels de ronde, die dan in de groote opwinding overal geloofd worden.

De toestand onder het volk werd in de laatste dagen zóó onrustbarend, dat sommigen doen verluiden, dat ná korten tijd een Duitsche gouverneur over Luxemburg zal worden aangesteld, en mr. Eischen, om deze plannen te verhinderen, naar Berlijn was vertrokken.

Deze week vierde men overal in stad en land de zoogenaamde kleine kermissen, waarbij veel gedronken werd; iedere feestelijkheid begon en eindigde met het zingen der „Marseillaise", welk lied hier door het Duitsche legerbestuur uitdrukkelijk is verboden. De Duitsche soldaten moesten voortdurend optreden en hebben verscheidene personen gevangen genomen, waardoor anderen zich zóó beleedigd gevoelden, dat zij op nieuwe middelen zonnen, om de Duitschers te hinderen.

Dezer dagen had 's nacht een ontplofting plaats buiten de stad; er klonk een knal, alsof vijandelijke vliegers bommen hadden geworpen.

Toen 's morgens de geschrokken bevolking naar de oorzaak vroeg, bleek, dat kermisgasten dynamiet hadden doen ontploffen.

De Luxemburgsche regeering heeft volgende proclamatie uitgevaardigd:

„Burgers! De Kroon, de volksvertegenwoordiging en regeering hebben meermalen verklaard, dat het groothertogdom tot hiertoe de plichten der neutraliteit vervuld heeft. Dit zal in de toekomst zoo blijven. Het gezag alleen kan die plichten niet geheel en al vervullen, ieder staatsburger is gehouden daartoe mede te werken, zoodat het neutrale karakter van ons land volkomen bewaard blijft. Partij te kiezen voor een der strijdvoerende machten is te misbillijken; wij moeten ons schikken naar de droevige feiten en omstandigheden. Iedere beleediging, ieder woord, iedere handeling, die verkeerd kan worden uitgelegd ten opzichte der strijdende partijen moet achterwege blijven. Verliezen wij niet uit het oog, dat vaak door de handeling van één persoon de gemeenschap de verantwoordelijkheid moet dragen. Het welzijn van ons vaderland zij de eenige richtsnoer onzer handelingen.

Wij vervullen hiermede een dringenden plicht, in dien zin vol vertrouwen ons tot onze medeburgers te richten.

Luxemburg, 3 Juni 1915.

De ministers

Eischen, Monganart, Leceáre.

Duitschland.

De Keulsche correspondent van de *Tijd* beweert:

Dat het goed staat met de Duitsche legers in Oost en West zal men ook wel in het buitenland toegeven. Sterker dan ooit is de militaire kracht des rijks op alle slagvelden van Europa gevestigd; en wel niemand zal nog aannemen, dat binnen afzienbaren tijd de troepen in den Franschen loopgraven-oorlog worden teruggeworpen naar den Rijn.

Nu Przemysl is hernomen en Lemberg wordt bedreigd, ziet men in welingelichte militaire en politieke kringen de spoedige ontruiming door de Russen van geheel het Gallicische gebied tegemoet. Met alle soldatenkracht, waarover op het oogenblik de verbonden legers beschikken, wordt naar dit doel gestreefd, reden ook, waarom voorloopig op het Italiaansche front slechts een verdedigende houding door Oostenrijk op den sterken grensfortengordel wordt aangenomen.

Binnen een afzienbaren tijd zullen dus de legers der centrale mogendheden hun landen geheel van vijanden hebben gezuiverd en den strijd op vijandelijk terrein verder voeren. Naar mij iemand verzekerde, die in dezen verantwoordelijkheid heeft te dragen, zal dan de tijd zijn gekomen voor een openlijke verklaring der Duitsche en Oostenrijksche staatslieden over den gedetailleerden vredeswensch. Niemand ter wereld zal op dat zegevierend uur ook maar in het minste volhouden, dat de centrale mogendheden zich laten leiden door vrees voor een slechten afloop van dezen hun opgedrongen oorlog, dien zij victorieus over de landsgrenzen voeren. En terwijl dan bijzondere nadruk zal worden gelegd op de herhaalde verklaring van den Keizer, dat Duitschland niet uitgaat op veroveringen, maar op het vestigen van de volkomen veiligheid des rijks, zullen de vijanden der centrale mogendheden door een even fier als edelmoedige houding van het Duitsche rijk, dat zoozeer gesmaad is, wijl het om laaghartige motieven en niet uit zelfverdediging den verzen hebben begonnen voor de strijd verantwoordelijkheid worden gesteld, om de rampen, die sedert bijna een jaar de menschheid treffen, voort te zetten zonder eenige kans op succes. Zelfs, indien zij de voortzetting verkiezen van den oorlog, die binnen hun grenzen tot het bittere einde zal worden uitgevochten, zal de edele houding van Duitschland en Oostenrijk slechts winst afwerpen, daar deze mogendheden zelfs bij degenen, die vatbaar waren voor den uitgestrooiden laster, gerehabiliteerd zullen zijn.

Men weet in het buitenland voldoende, dat het niet de bedoeling is van Duitschland binnen Europa zijn grenzen uit te breiden, doch slechts waarborgen te verkrijgen, om zich vreedzaam te kunnen ontwikkelen. Wie niet vrijwillig verblind wil zijn, moge hieruit de conclusie trekken, welke de basis kan worden voor een vrede, om welken de zegevierende verbonden mogendheden niemand behoeven na te loopen, maar die hun opnieuw de gelegenheid zou geven om te toonen, welke bronnen zij zijn van zedelijke kracht, grootheid, beschaving en vooruitgang in het belang der geheele menschheid.

Aldus de gedachtengang van de gezaghebbende persoonlijkheid waarop ik hierboven doelde.

Amerika.

De *Times*–correspondent te Washington seint den 4den Juni aan zijn blad:

Hier doet het bericht de ronde, dat graaf Bernstorff een persoonlijken afgezant naar Berlijn zendt om de Wilhelmstrasse in te lichten omtrent de werkelijke houding van Amerika. Deze zet van graaf Bernstorff is niet zoo dwaas als die, welke hij gewend is te doen en dat om redenen, die op het oogenblik niet uitvoerig behoeven te worden behandeld.

Volgens graaf Bernstorff en zijn vrienden, kan geen vrede tot stand komen, zonder „vrijheid van de zee", d.w.z. het recht van oorlog voerenden om hunnen handel voort te zetten, alsof de vijand geen vloot had. Als de geallieerden dat recht zouden erkennen, als zij Duitschland wat uitbreiding van koloniaal bezit zouden geven, en als zij ook het herstel van Polen — vermoedelijk onder Pruisische suzereiniteit — goedkeurden, dan zou Duitschland bereid zijn van België en 't gedeelte van Frankrijk, dat door zijne troepen is bezet, afstand te doen en de wereld veel noodelooze ellende te besparen, want het is volkomen duidelijk, zeggen zij, dat Duitschland nooit tot den Rijn kan worden teruggedreven.

Italië.

Misschien zal men nu eindelijk eens gaan inzien, wat de neutralen van den eersten dag van den oorlog af begrepen: dat noch Engeland, noch Duitschland, noch Rusland vernietigd kunnen worden, zooals de opgewonden pers maandenlang heeft gewild. En het ingrijpen van Italië kan eerst op den duur invloed oefenen.

Zelfs de Franschen vatten de zaak kalm op Clemenceau schrijft:

Ik zie nu al luchthartige Parijzenaars tot mij komen om me te vragen of ik dan niet van oordeel ben dat de Italiaansche interventie het einde van den oorlog verhaasten zal. Ik moet bekennen, dat dit niet mijn gevoelen is. Ik voorzie een langeren oorlog. Ik twijfel er niet aan of onze nieuwe bondgenooten zullen schitterende wapenfeiten verrichten. De machtige afleiding, die ze veroorzaken, kan slechts gelukkige gevolgen hebben. Maar niettemin komt het mij voor, dat de toestand op het Fransche en op het Russische front nog niet wijst op een verhaasting der gebeurtenissen, waardoor, zooals we dat graag zouden willen, de voor de Duitschers onvermijdelijke uitslag bespoedigd worden zou.

Een onbegrensd vertrouwen in den einduitslag, zegt de Parijsche corr. van het *Hbl.*, maar geen overdreven voorstelling van de snelheid, waarmee men dien bereiken zal, en vooral geen onderschatting van de macht van den vijand......Nooit heeft Clemenceau met de zijne de algemeene opinie van heel het Fransche volk zóó goed weergegeven als in deze enkele regels.

Beieren.

Aan de feesttafel van den „Landverein" te Fürth hield koning Ludwig van Beieren een redevoering, waarin hij zeide: Wanneer wij thans temidden van dezen ernstigsten en grootsten oorlog — want er is nooit een grootere geweest — ons hier in de bloeiende stad Fürth vereenigen, denken wij er bijna niet aan, dat er oorlog is. Wij danken dit in de eerste plaats aan de degelijkheid van het Duitsche volk. Wij kunnen met een goed geweten zeggen: Het Duitsche volk is in het leger door zijn beste elementen vertegenwoordigd en het Duitsche leger is onoverwonnen, waar het ook strijdt, in het oosten, westen, noorden en zoo God wil, waaraan ik niet twijfel, zal het ook in het zuiden onoverwonnen blijven.

Op de oorlogsverklaring van Rusland volgde die van Frankrijk en toen daarop de Engelschen ons nog aanvielen, heb ik gezegd: Ik verheug mij hierover en wel daarom, omdat wij thans met onze vijanden kunnen afrekenen en omdat wij thans eindelijk in het bijzonder mochten hopen, dat wij voor het zuiden en westen van Duitschland gunstiger verbindingen naar zee zouden krijgen.

Tien maanden zijn sedert voorbij. Veel kostbaar bloed is vergoten, maar het zal niet vergeefs zijn vergoten.

En versterking van het Duitsche rijk en een herleven buiten zijn grenzen, zoover dit noodig is, opdat wij verzekerd zullen zijn tegen toekomstige aanvallen, dat zal de vrucht zijn van dezen oorlog.

Wie met ons optrekt en trouw aan onze zijde staat — ik meen Oostenrijk-Hongarije en Turkije — zal zich met ons verheugen, nooit echter valsche vrienden, die achter onzen rug vriendschap huichelden en daarop tot den vijand overliepen.

Waarachtig, wij zijn onoverwonnen en de laatste vijand, die zooveel van zich deed spreken, heeft nog steeds geen ernstigen aanval gewaagd, hoewel hij tijd genoeg voor de voorbereiding had."

Deze op den te Fürth gehouden „Kanaaldag" door koning Ludwig gesproken woorden over een Duitsche rijnmonding zijn in Beieren, vooral in handel- en industrieele kringen, met vreugde ontvangen.

De „Neueste Nachrichten" gaf later op dit gewichtig deel der koninklijke rede een uitvoerig commentaar, waarvan het slot luidt: „En met zulk een beslistheid sprak de koning van den directen uitweg van den Rijn naar zee, dien zij zouden krijgen, dat een ieder daaruit moest begrijpen, dat het voor onzen koning, die over den militairen toestand zeker zoo betrouwbaar en nauwkeurig mogelijk is ingelicht, geen twijfel meer lijdt, of wij zijn in staat, om bij het sluiten van den vrede de hand op België te leggen. In elk geval tot een zoodanige uitgestrektheid als het ons uit een militair, en, voor wat de Rijnmonding betreft, ook uit een economisch oogpunt, voor de verzekering van de toekomst van ons volk noodzakelijk schijnt. In welken staatsrechterlijken vorm zulks geschieden zal, is een queastie van later zorg; dit is ons echter thans wel reeds duidelijk, dat het bij de Duitsche Rijnmonding slechts om Belgisch gebied zou gaan en dat het correct neutrale Nederland daardoor in geen enkel opzicht benadeeld zal worden. Nederland, waarmede wij altijd in goede nabuurschap geleefd hebben, kan overtuigd zijn, dat het ook in de toekomst aan de zijde van Duitschland, verzekerd van zijn bestaan en zijn onafhankelijkheid, de rijke krachten van zijn krachtig volk ongestoord ontplooien kan. De uitmonding van den Rijn in de Duitsche Zee zal als een getuigenis van dezen oorlog een zuiver Duitsche aangelegenheid zijn."

Wij dachten, dat de mondingen van den Rijn op Nederlandsch gebied lagen!

Uit de Hongaarsche Kamer.

In de Hongaarsche Kamer heeft minister president graaf Tisza openlijk herhaald hetgeen reeds in de Oostenrijksche memorie breedvoerig was medegedeeld omtrent de houding van Italië en den loop der onderhandelingen door dit land gedurende de laatste maanden gevoerd met de Donau–monarchie. Bepaaldelijk wat betreft de zoogenaamde schennis van artikel 7 van het Driebondstractaat wees de minister erop, dat in dit artikel van een voorafgaand overlegplegen met Italië alleen dán sprake is, voor het geval een verandering van den bestaanden politieken toestand in den Balkan zou worden beoogd. Tot in den allerlaatsten tijd had dan ook geen enkel Italiaansch staatsman beweerd, dat de monarchie door geen overleg te plegen met Italië het verdrag had geschonden. Tisza beriep zich daarbij op de besprekingen en de briefwisseling tusschen den leider der buitenlandsche politiek der monarchie en de Italiaansche regeering gedurende de maanden, die volgden op het ultimatum. Nooit was zelfs de gedachte opgekomen, dat Italië de handelwijze van Oostenrijk-Hongarije beschouwde als een schennis van het verdrag. De leidende personen in Italië hadden herhaaldelijk in de warmste bewoordingen uiting gegeven aan de bereidwilligheid van Italië om, al nam het ook geen deel aan den oorlog, toch een trouwe bondgenoot te zijn. En de premier las het onzen lezers reeds bekende telegram voor, hetwelk de koning van Italië na de afzending van het ultimatum aan Servië tot keizer Franz Joseph had gericht, en vervolgde daarop: „De koning van Italië zou zich toch niet op dien toon hebben uitgelaten, wanneer hij gemeend had, dat onze monarchie het verdrag met Italië had geschonden."

In gloeiende taal, en telkens onderbroken door stormachtige toejuichingen, verklaarde de minister, dat de monarchie de wereld zou doen verbaasd staan door hare eendracht; dat bepaaldelijk in Hongarije nog leeft de patriotische geest uit den tijd van Maria Theresia, en de kreet nog wordt gehoord: „Moriamur pro rege nostro!" (laten wij voor onzen koning sterven") en dat de monarchie in samenwerking met haar machtigen bondgenoot ook dezen nieuwen strijd zal aanvaarden en met wederzijdsch vertrouwen zal voeren tot den laatsten ademtocht „tegen alle duivels der hel" en „aan het noodlot de overwinning zal afdwingen." Andrassy en Agponyi verklaarden, respectievelijk namens de Onafhankelijkheidspartij en de Grondwetspartij, ten volle hun vaderlandslievende plichten te zullen vervullen, en geeselden — eveneens onder stormachtige bewijzen van instemming — de houding van Italië, hetwelk zich „thans zonder tegenstand heeft overgegeven aan leiders, die op zijn goeden naam een schandvlek hebben geworpen, welke moeilijk uit te wisschen zal zijn", en Agponyi las daarbij uit een in September verschenen artikel van het officieele blad van het Italiaansche ministerie van oorlog „Esercito" deze zinsnede voor: „Wanneer Italië thans een aanval deed op de monarche, zou de regeering felonie bedrijven en zelfmoord begaan."

HAVEN-NIEUWS.

VAN 10 JULI – 24 JULI.

Schip	Kapitein	Aankomst	van	Vertrek	naar
P Fr Hendrik	P Koningstein	8 Juli	New-York	11 Juli	Amsterdam
Philadelphia	H Hichborn	15 „	La Guayra	15 „	New York
Merida	A Johanson	14 „	Maracaibo	15 „	Maracaibo
Pr Willem I	J A Egmond	16 „	Amsterdam	17 „	New York
Maracaibo	G W Goodman	17 „	New York	17 „	Maracaibo
Merida	A Johanson	19 „	Maracaibo	19 „	La Guayra
Merida	A Johanson	21 „	La Guayra	22 „	Maracaibo
Maracaibo	G W Goodman	22 „	Maracaibo	22 „	New-York
Caracas	Furst	22 „	New-York	22 „	La Guayra
Oranje Nassau	A R Nijboer	25 „	New-York	26 „	Amsterdam
Siena	Minetti	15 Juli	Colón	15 Juli	Génova
Antonio Lopez	Autich	16 „	Colón	16 „	Barcelona

Schoeners.	Aankomst	van	Schoeners.	Vertrek	naar.
Virginia H	10 Juli	Vela de Coro	*Clara C*	13 Juli	Rio Hacha
Lilian H	11 „	Granada	*Rosa Maria H*	12 „	Aruba
Estelle H	12 „	Aruba	*Honoria D*	13 „	St Domingo
Nereida H	13 „	St Domingo	*Camia*	13 „	Maracaibo
Hirondelle H	13 „	Maracaibo	*Juan Luis H*	14 „	Aruba
Juan Luis H	13 „	Aruba	*Sirena*	13 „	Pampatar
Electra H	14 „	Maracaibo	*Estelle H*	15 „	Isl Barlov.
Perla de Ozama	14 „	Sto Dom.	*Reinoso V*	14 „	Pto Cabello
			España D	15 „	Sto Domingo
			Carm Florita	16 „	Maracaibo